Och granarne nickade sakta, god natt! — Men hoppet ej swiker till sist.

6. O, ser du der en stjerna, som lyser i Guds hus; — Så mörk faller skuggan förwißt — Der sjunger den gossen tills dager blir ljus, Att hoppet ej swiker till sist.

Den Femte:

Leonard och Mathilda.

Älskade Leonard, Mathilda, Mathilda, War trogen och öm, Wi aldrig en dag war åtskilda, Tre år har förflutit som en dröm.

2. Hon flyr genom högtidens dalar, Hon flyr som förskjuten af en wän, och eko från bergena swarar, Och klipporna hwiska hans namn.

3. Älskade Leonard hwar är du, Jag ropar men får intet swar, Nu ser jag att jag är förskjuten, Men hwarföre wet intet jag.

4. Olycklig, hwad hafwer jag brutit, Som straffas så hårdt utaf dig, Det kan du med sorg få betala, Och oro skall genfölja dig.

5. Gud som har gifwit oß hjerta, Att dela emellan dig och mig, Det band som nu är ihopknutit, Kan aldrig upplösas nu mer.

GS 1142

Fem alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

En alldeles ny Kärleks-Wisa

ur W. v. Brauns sednast utkomna Dikter „Sju Sofware,"

Hwad hör jag, min bror! rc.

Den Andra:

Fästman-skryt.

Aldrig så fin :,: Funnits en rc.

Den Tredje:

Jag sjunger en wisa som är ny,

Rullan går, Rullan går.

Den Fjerde:

Den i skogen wilsekomne Gossen.

Och gossen gick i skogen, han gick rc.

Den Femte:

Leonard och Mathilda.

Älskade Leonard, Mathilda, rc.

Norrköping, Chr. Törnequist, 1854.

---

den, Att hon . . . . men du kan wäl gissa min wän, Som hållsagt?

22. Nu fäster på fasten, jag åtte så glad, Att fira mitt bröllop i Skimmerbyn stad, Som hållsagt.

23. Ter lyftes och wigdes på famma en dag, Och hwem war nu hjälmtillonär, om ej jag, Som hållsagt?

24. Men dagen berpå gjorde fiärfar — tonstus, Och nu blef att rymma, min enda refurs, Som hållsagt."

Den Trebje:

Jag sjunger en wisa som är ny,

Rullan går, Rullan går.

1. Jag sjunger en wisa, som är ny, rullan går, rullan går, Som hörs med nöje i hwar by, rullan går, Staft hon bittrad är på landet, Sjunges helst der ungdom famlas, rullan går, rullan går, Som får ni fer hur rullan går.

2. Men tänner du Zoviis Skaft? rullan går, rullan går, Hon har ett hjerta som stor som får, rullan går, Det är en flicka, som är fin, rullan går, rullan går, Hon med i flora fwängar, Hon förtjenar franska pengar, rullan går, rullan går, Som får ni fe hur rullan går.

3. Men tänner du min fäktemö, rullan går, rullan går, Ty hennes gläbie gått i qwaf, rullan går, rullan går, Ty bäst hon war i flora fwängen, Skäft hon ta' den timplaste bränger, rullan går, rullan går, Som får ni fe hur rullan går.

4. Men tänner du min fäktmö tätt? rullan går, rullan går, Hon hanser gannsta wäl polett, rullan går, rullan går, Hon prybber sig med bybbar timpden, Minner äfwen gosfarg tyden, rullan går, rullan går, Som får ni fe hur rullan går.

Den Tredje:

Jag sjunger en wisa, som är ny, rullan går, rullan går, Som hörs med nöje i hwar by, rullan går, Staft hon bittrad är på landet, Sjunges helst der ungdom famlas, rullan går, rullan går, Som får ni fer hur rullan går.

2. Men tänner du Zoviis Skaft? rullan går, rullan går, Hon har ett hjerta som stor som får, rullan går, rullan går, Hunter är hon, qwick och willig, Gimmet gosfar så obiläg, rullan går, rullan går, Som får ni fe hur rullan går.

3. Men tänner du min fäktemö, rullan går, rullan går, Ned hwita tinber, rofenrödt? rullan går, rullan går, Så ögonpar hon fått att bara, Genne wäl jag trohet fwära, rullan går, rullan går, Som får ni fe hur rullan går.

4. Men tänner du min fäktmö tätt? rullan går, rullan går, Stabens städer ha' fått en glytt, rullan

Den Första:

Hwad hör jag, min bror! Du är gift, är det sannt? „Det är det, gunås! Jag mig dummat bastant, Som hastigast . . .“

2. Hur gick det? Berätta nu blott och war glad! „Så wet då: jag reste till Wimmerby stad, Som hastigast.

3. I staden gafs bal, det war Trettondagsqwäll, Jag gick på densamma, och såg en Mamsell, Som hastigast.

4. Ej utan att temligen skaplig hon war; Jag henne bjöd upp, och wi blefwo ett par, Som hastigast.

5. Se'n dansen war slutad förnam jag att hon Bestämdt skulle ärfwa en half million, Som hastigast.

6. Ty fadren war stenrik, men sjuklig och skral; Då wärte min håg till min dams kapital, Som hastigast.

7. Och åter jag bjöd då arftagerskan upp, Inom mig beslutad att wåga en kupp, Som hastigast.

8. Men det kan man kalla att otur dock ha: Wid första påkänningen fick jag ett ja, Som hastigast.

9. Hon tyktes för äktenskap särdeles böjd, rullan går, rullan går, Mill ni weta något mera, Då be lefwa, så be flera, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

11. Men hör ni gosfar en och hwar, rullan går, rullan går, Som ännu har foralde qwar, rullan går, rullan går, Er en och hwar jag will förmana, Att ej besla flickor ipara, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

12. Gjung nu hwem som junga will, rullan går, rullan går, Tag ej ifrån, lägg mera till, rullan går, rullan går, Ty rullan bör man tappert junga, Ilaf all hjertans lust och lunga, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

13. Men den som ändringen har gjort, rullan går, rullan går, Han walls litet på hwar ort, rullan ger, rullan går, Han wet od med på sammanfattning, fort od tiod, rullan går, Han är unbeständig, fort od tiod, rullan går, Grifen tunbe hun ej flöta, Men att fottitel flöta, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

14. Men Nymans vers har blitt på än, rullan går, rullan går, Han har mer att säga än, rullan går, rullan går, När flickan tog gossen och gick åt skogen, Satt Nyman qwar och drack på krogen, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

15. Ja nu är denna wisan slut, rullan går, rullan går, Gif nu sjungarn till en sup, rullan går, rullan går, Ty jag wet jag har förtjenten, Och att ni det ej förmenen, rullan går, rullan går, Kom får ni se hur rullan går.

Den Fjerde:

Och Gossen gick i skogen, han gick der dagen ut; — Så mörk faller skuggan förwißt — Och ändå han aldrig på wägen fick slut; — Men hoppet ej swiker till sist.

2. Så kom han till en boning, Der elden blänkte warm; — Så mörk faller skuggan förwißt — „Låt upp, jag är frusen och hungrig och arm!“ — Men hoppet ej swiker till sist.

3. „Gå du till nästa granne!“ — så lyddes deras swar. — Så mörk faller skuggan förwißt — På bleknade kinden föll tåren så klar; — Men hoppet ej swiker till sist.

4. Och natten sjönk så dyster kring berg och grönan dal; — Så mörk faller skuggan förwißt — Den lille gick trasig och winden war swal; — Men hoppet ej swiker till sist.

5. Då kom en ulf på heden och fick den pilten fatt; — Så mörk faller skuggan förwißt —

Men fleff war jag nära att då utaf fröjd, Som hastigast.

10. Jag lefde lifwäl, men när banken war flut, Mi fimgo oß båda i hemlighet ut, Som hastigast.

11. Hon mig om den frånangfte yttrnab begifwor och lät mig fe'n weta „precist hwar hon bor,“ Som hastigast.

12. Hos blifwande fwarfar den förlande bag Jag flob: han gaf sig bifall, men blef nu så fwag, Som hastigast.

13. Då labe min fäfimö min arm uti sin Och förde mig så i sin fammare in, Som hastigast.

20. Gift som det en lunta, förfärligen tiod; Jag nästan blef rabb, men jag öppnade bod, Som hastigast.

21. Det innehöll mydet, men summan war